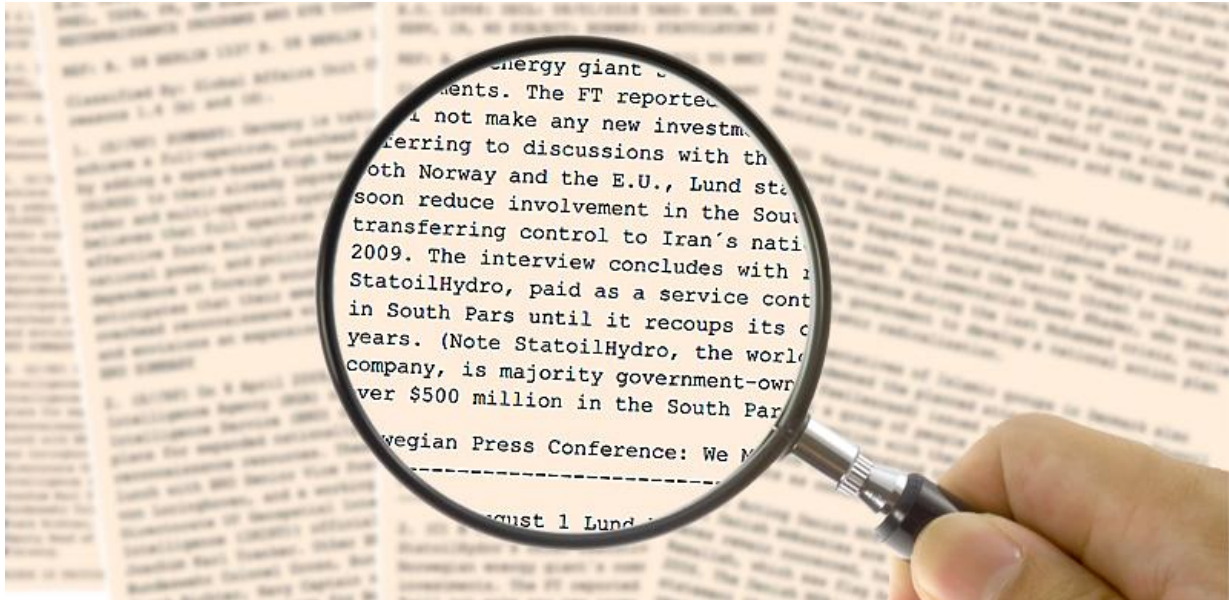

Cablegate – lekkasjen av en lekkasje

Aftenpostens Wikileaks-redaksjon
Biskop Gunnerusgt 14 A
0051 Oslo
Telefon: 22863000.

Jan Gunnar Furuly	Aftenposten
Alf Endre Magnussen	Aftenposten
Per Anders Johansen	Aftenposten
Kristoffer Rønneberg	Aftenposten
Andreas Bakke Foss	Aftenposten
Stine Barstad	Aftenposten
Lars Inge Staveland	Aftenposten
Tron Strand	Bergens Tidende
Atle Brunvoll	Aftenposten
Halvor Tjønn	Aftenposten
Tone Tveøy Strøm-Gundersen	Aftenposten
Eirik Wallem Fossan	Aftenposten
Tor Arne Andreassen	Aftenposten
Christiane Larsen	Aftenposten
Tarjei Leer Salvesen	Fedrelandsvænnen
Knut Gjersest Olsen	Stavanger Aftenblad
Simen Granviken	Adresseavisen
Tjalve Godager	Media Norge IT
Andreas Blaaflydt	Media Norge IT
Anbjørg Bakken	Aftenposten
Rune Christophersen	Bergens Tidende
Pål Vegard Hagesæther	Aftenposten
Kjell Dragnes	Aftenposten
Hanne Tenfjord Skodje	Stavanger Aftenblad
Bård Ove Molberg	Adresseavisen
Odd Inge Skjævesland	Aftenposten
Gunnar Kagge	Aftenposten
Tor Dagfinn Dommersnes	Stavanger Aftenblad
Steinar Dyrnes	Aftenposten
John Harbo	Aftenposten
Sven Andreassen	Media Norge IT
Harald Birkevold	Stavanger Aftenblad

Kontaktpersoner:

Jan Gunnar Furuly	911 64 210	jan.gunnar.furuly@aftenposten.no	Aftenposten
Alf Endre Magnussen	917 59 719	alf.magnussen@aftenposten.no	Aftenposten
Per Anders Johansen	975 40 345	per.anders.johansen@aftenposten.no	Aftenposten

Aftenposten
Biskop Gunnerusgt 14 A
0051 Oslo

1. Når og hvordan kom arbeidet i gang, hva var ideen som startet det hele? **Side: 3-4.**
2. Hva var den sentrale problemstillingen ved starten av prosjektet? **Side: 5-6.**
3. Redegjør hva som er genuint nytt i saken (sett mot evt. tidligere offentliggjort informasjon). **Side: 7-8.**
4. Kort beskrivelse av organiseringen av arbeidet, metodebruk, kildebruk, problem underveis mv. Redegjør spesielt for kildebruk og kildekritikk. **Side: 8-16.**
5. Spesielle erfaringer. Side: **16-17.**
6. Publiseringsliste. Side: **17-21.**

Starten – jakten på Cablegate.

Avsløringene fra Wikileaks om krigføringen i Irak og Afghanistan og lekkasjen av 251.287 dokumenter fra USAs utenriksstjeneste var utvilsomt blant de aller største internasjonale nyhetssakene i 2010.

Aftenposten har i ulike faser forsøkt å få tilgang til materialet direkte fra Wikileaks, men det var åpenbart at en nyhetsredaksjon i vesle Norge, som attpåtil publiserer nyhetene sine utelukkende på norsk, ikke ville være blant de foretrukne mediapartnerne til lekkasjeorganisasjonen.

Vårt gjennomslag kom på det såkalte Cablegate-materialet, der Wikileaks fra tidlig i fjor høst innledet et tett samarbeid med britiske Guardian, tyske Der Spiegel, franske Le Monde, spanske El Pais og amerikanske New York Times. De fem fikk tilgang på hele databasen med 251.287 meldinger. Fra 27. november startet de publisering av saker om Cablegate-dokumentene.

Aftenpostens inntreden på scenen skjedde i to faser:

Samarbeidet Aftenposten-Svenska Dagbladet: Fra 9. desember 2010 arbeidet avisen med 1071 dokumenter som vi fikk tilgang til via samarbeid med Svenska Dagbladet. 717 av dokumentene kom fra den amerikanske ambassaden i Oslo, resten var fra andre utenriksstasjoner og handlet om Norge og norske interesser i utlandet. Første sak fra denne fasen stod på trykk 14. desember.

Vi får tak i hele Cablegate: Parallelt med at vi i ca. en måned har forsøk på å få dialog med Wikileaks-ledelsen om tilgang, kartlegger vi andre muligheter. Vi er i kontakt med kilder som vi antar kan sitte på materialet. Av hensyn til kildebeskyttelse blir spørsmålet aldri diskutert via e-post eller mobiltelefon. Isteden kommuniserer vi nesten utelukkende med kildene via krypterte kommunikasjonsmidler. Dette gjør det umulig for andre å overvåke samtalen.

Dette er for øvrig en teknologi som amerikanske myndigheter nå ønsker å forby:
http://www.nytimes.com/2010/09/27/us/27wiretap.html?_r=2&pagewanted=1&hp

Kort tid etter at den første Cablegate-saken blir trykket i Aftenposten, får vi så tilgang på hele settet av en kvart million meldinger.

Hvordan var dette mulig?

Vi kan, av kildevernhensyn, ikke gå i detalj om hvordan vi fikk overlevert datafilene. Men også denne delen av kontakten med kilden skjer ved god hjelp av krypteringsteknologi, slik at utenforstående ikke skal få tilgang til dataene eller at kilden skal bli kompromittert.

Tilgangen var ikke autorisert av Julian Assange og resten av ledelsen i Wikileaks. Den er, i det vi skriver denne metoderapporten, helt unik for en nyhetsorganisasjon utenfor Wikileaks' ”konsortium av fem store”.

Nyheten om at norske Aftenposten satt på hele Cablegate-settet ble møtt med mye skepsis og en god del konspirasjonsteorier. Var vi del av et spill? Hadde vi fått en gedigen gavepakke i fanget? Vi vil hevde at svaret på begge disse spørsmålene er nei. Dette handler ikke om en skjult avtale eller et hemmelig spill. Det er et journalistisk skup, som er helt avgjørende for hele vårt videre arbeid med denne saken.

Det vi kan slå fast er at kilden, etter en lengre dialog med oss, gir oss tilgang til materialet uten noen form for klausuler eller vilkår. Vi har fått materialet vederlagsfritt, og står også fritt til hvordan vi kan benytte det. For en nyhetsorganisasjon som vil jobbe fritt og uavhengig er det verdens beste utgangspunkt. Dette står i noe kontrast til den konfidensialitetsavtale som fire av ”De fem store” undertegnet med Wikileaks. (New York Times undertegnet aldri noen konfidensialitetsavtale, men skal ha fått dokumentene via Guardian).

Vi kan bare takke kilden for at vedkommende valgte å stole på oss, og overgi i vår varetekt det som vår politiske redaktør Harald Stanghelle på kommentarplattform karakteriserte som en ”informasjonstsunami”. Nøkkelen til at vi oppnådde denne tilliten fra kildens side ligger, slik vi ser det, både i god timing og en liten porsjon flaks, men også i godt fotarbeid i forhold til kilden. Og det faktum at Aftenposten har ry på seg for å være en seriøs avis, med lang tradisjon som prisvinnende for undersøkende journalistikk.

En rekke av avisens medarbeidere har i tillegg fått mye tid og spillerom fra avisledelsen til å drive nettverksarbeid både gjennom SKUP og internasjonale gravejournalistorganisasjoner gjennom en årrekke.

Dette førte blant annet til at en av avisens medarbeidere i mars 2010 var sentral i å sikre at Wikileaks-leder Julian Assange gjestet SKUP i Tønsberg som foredragsholder. Dette skjedde to uker før Wikileaks' store internasjonale gjennombrudd: publisering av videoen fra et amerikansk Apache-helikopter som viste nedskyting av en rekke personer på bakken i Bagdad, deriblant to fotografer fra Reuters som ble drept. Til stede på SKUP-2010 var også Guardians David Leigh, den britiske freelancejournalisten Heather Brooke og nestleder Walt Bogdanich i gravegruppen til New York Times. Alle tre har senere vært involvert i deknningen av lekkasjene fra Wikileaks.

Disse referansene, tett kontakt med Wikileaks-miljøet det siste året, og det store internasjonale nettverket Aftenpostens redaksjon sitter på, var åpenbart gode argumenter å ha på hånden når vi ordla oss i forhold til kilden for å få tilgang.

Det var i tillegg murring blant kilder vi snakket med rundt det faktum at de fem mediapartnerne langt på vei hadde fått monopol på dekningen, og at publiseringen gikk svært tregt.

Like før jul var kun ca. 2000 av de totalt 251.287 dokumentene publisert på Wikileaks' hjemmeside.

Sentrale problemstillinger ved starten av arbeidet

Umiddelbart etter at datasettet på 1,7 gigabyte var i hus, ble det av sikkerhetshensyn besluttet å legge informasjonen på en isolert dataservert, som ikke var tilkoblet Internett. Dette for å minimere mulighetene for datainnbrudd fra uvedkommende.

Mange av de 251.287 dokumentene inneholdt opplysninger om amerikanske informanter, som kan risikere liv og helse hvis dokumentene kommer ut i sitt råe format. I hendene på mange lands etterretning kan materialet være direkte livsfarlig disse menneskene. Det var derfor også åpenbart for oss at all søking måtte skje bak Aftenpostens brannmur. Tilgangen ble strengt begrenset til de journalistene som deltok i Wikileaks-redaksjonen.

Personell ved Aftenpostens datatekniske støttetjeneste, Media Norge IT, gjorde en uvurderlig jobb med å skape en sql-basert søkemaskin på datasettet. Dette er som å installere en lokal Google-søkemaskin på materialet.

Denne var ferdig datavasket, indeksert og fullt operativ ca. ti timer etter at datamengdene var mottatt. Dette søkeverktøyet gjorde det mulig å gjøre svært avanserte søk i materialet. I tillegg til fulltekstsøk, kunne vi søke i hvert eneste av tekstfeltene i meldingshodene, og for eksempel ved få tastetrykk plukke frem alle meldingene fra en hvilken som helst utenriksstasjon. Den kronologiske rekkefølgen kunne snus med et tastetrykk.

Wikileaks Cablegate - SQL søk

Wikileaks Cablegate

Dette er en begrenset side, alle søk logges

Brukernavn: [redacted] ip-adresse: [redacted]

Id	Eksakt lik	
Date	Tekstsøk OG	
RefId	Tekstsøk OG	
Origin	Tekstsøk OG	
Classification	Tekstsøk OG	
Destination	Tekstsøk OG	
Header	Tekstsøk OG	
Content	Tekstsøk OG	
NewDate	Tekstsøk OG	
Title	Tekstsøk OG	
Summary	Tekstsøk OG	
Tags	Tekstsøk OG	
Kommentar	Tekstsøk OG	

Sortert på: NewDate Stigende

Database: Wikileaks Cables

Resultat: Content, NewDate

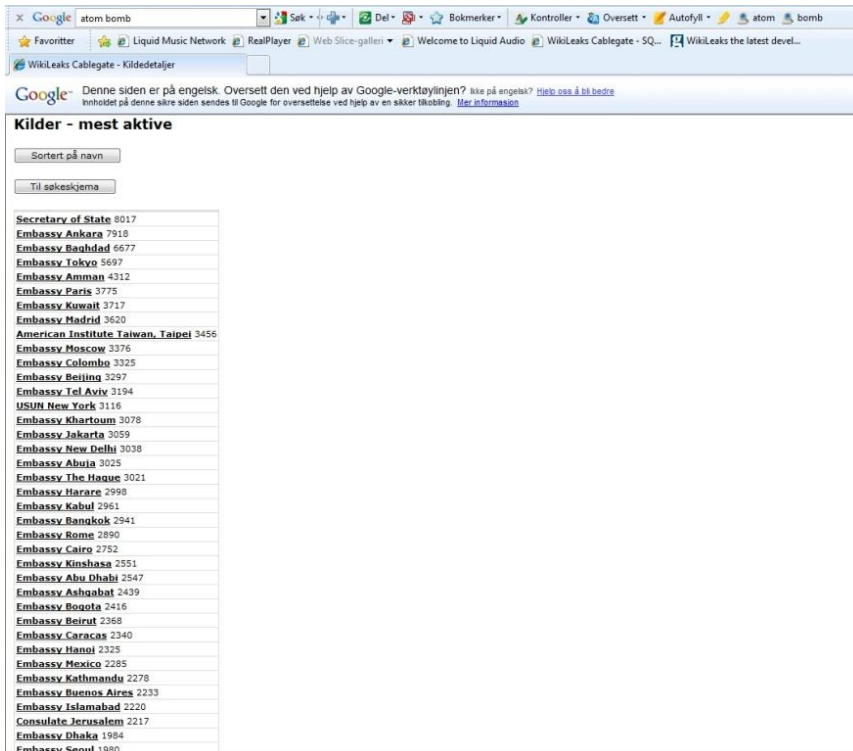
Utformat: html

SØK

Datodetaljer Kildedetaljer Wikileaks Cablegate FAQ

Slik ser åpningssiden på søkemaskinen ut for brukerne.

Etter noen uker ble det også lagt til flere avanserte søkeopsjoner: Blant annet kan brukerne legge inn egne notater i tilknytning til hvert enkelt dokument. Det er satt opp automatiske søk, som kan utløses med et tasteklikk, etter om Wikileaks eller noen av ”De fem store” har omtalt et konkret dokument fra før. Dette er gjort for å hindre dobbeltkjøring internt i redaksjonen, eller at vi arbeider med dokumenter som allerede er omtalt og publisert andre steder.

Det går an å sortere dokumentene ut fra avsender i databasen.

Det var åpenbart for redaksjonsledelsen at vi sto foran en enorm research-oppgave i arbeidet med Cablegate-dokumentene. Fra første stund utvidet vi derfor Aftenpostens Wikileaks-redaksjon med flinke journalister og researchere fra Media Norge-avisene Fædrelandsvennen, Stavanger Aftenblad og Bergens Tidende + Adresseavisen. Dette er aviser som vi i flere år har hatt stoffutvekslingsavtaler med. Sakene ble parallelt publisert i alle de fem avisene, men hele tiden med Aftenposten som kilde.

Det var også åpenbart for oss da vi startet med prosjektet at det lå et stort potensial i å få tilgang til de lekkede dokumentene. Dette ble betegnet som tidenes største lekkasje av ambassadepost fra noe land, og vi antok at dokumentene ville gi nytt innsyn i forhold som var ukjent for verden.

Samtidig hadde vi en klar erkjennelse av at vi sto med et enormt fjell av informasjon, som krevde metodisk arbeid og søking for å raffinere ut gullet. Og vi hadde et kildemessig problem: Det meste av materialet bar preg av å være sett med amerikanske øyne. Dette satte klare krav til vår egne analyser og hvordan vi skulle jobbe videre med dette i forhold til alternative kilder.

Første fase, i samarbeidet med Svenska Dagbladet, var preget av ønsket om å få ut historier knyttet til Norge og norske interesser. I denne perioden konkurrerte vi delvis med Verdens Gang om å være først med sakene. Verdens Gang hadde tilgang til det samme materialet som oss gjennom en svensk researcher.

De norske vinklene gjaldt også i starten av andre fase, etter at vi hadde fått tilgang til hele databasen. Her fikk vi tilgang til nye 46 dokumenter som var sendt fra den amerikanske ambassaden i Oslo. Den første uken ble fokuset rettet mot de norske interessene. Parallelt, etter hvert som de norske vinklene gikk tom, rettet vi blikket mot det som kunne være av internasjonale godbiter.

Da vi gjorde det fikk vi en sjelden anledning til å prege det internasjonale nyhetsbildet.

Hva er genuint nytt i saken?

Nesten alle sakene Aftenposten har publisert i perioden er eksklusive nyhetssaker, som ikke har vært ute noe annet sted før. De fleste av de originale meldingene vi har publisert fra Cablegate, i redigert form, er også eksklusive. Aftenposten anså seg med sin frie tilgang til materialet ikke som en mediapartner av Wikileaks, og publiserte derfor saker og dokumenter totalt uavhengig av opplegget til Wikileaks.

Mange av nyhetssakene Aftenposten publiserte endte opp som internasjonale sitatsaker, som ble plukket opp av telegrambyråer som tyske DPA, franske AFP, britiske Reuters, amerikanske Associated Press eller enkeltmedier på nettet. I tillegg har sakene til tider dominert nyhetsbildet i Norge, men paradoksalt nok har det vært mye lettere å få internasjonalt gjennomslag for mange av disse sakene.

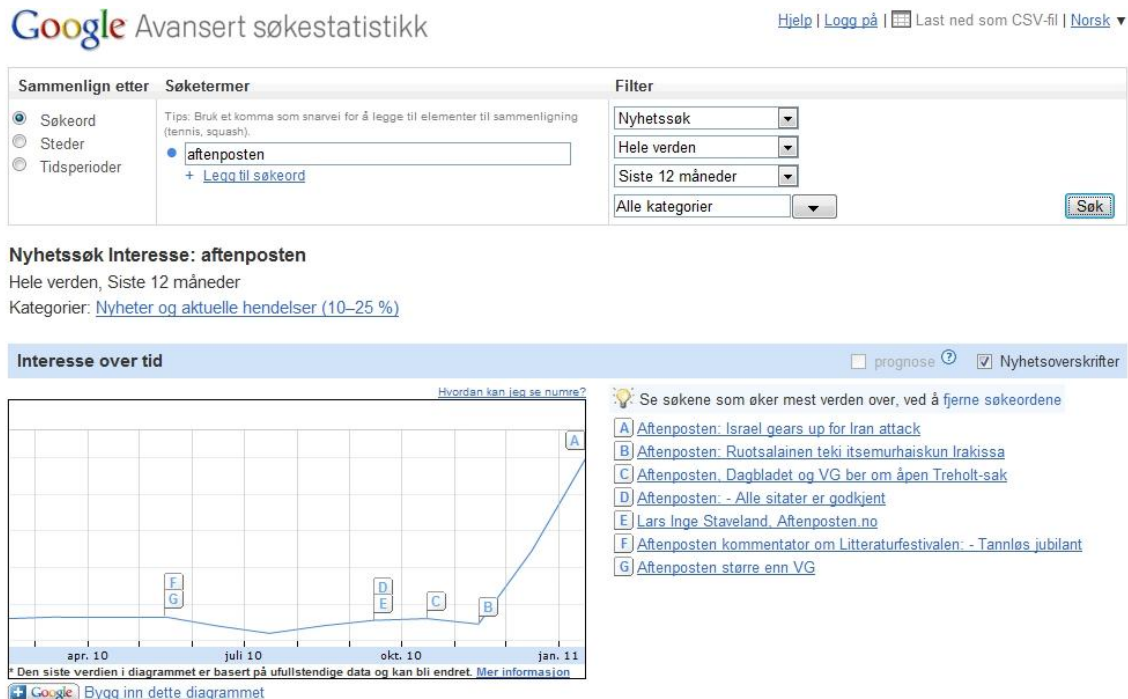
Mens en enkeltsak som for eksempel Irans jakt på atombomben ble sitert av både AFP, Reuters og Associated Press, ble den forbigått i stillhet av NTB.

Først på dag to siterte NTB en sak basert på dette sakskomplekset, men da via det svenske telegrambyrået TT, som siterte vår samarbeidspartner Svenska Dagbladet. Og SvD hadde som kjent fått tilgang til materialet fra oss.

I perioder har Aftenposten nesten daglig blitt sitert på nettstedene som eksempelvis CNN, Washington Post, Time, Wall Street Journal, ABCNews, Huffington Post, Jerusalem Post og Ha'aretz. Det har også gledet oss å se at selv Wikileaks-partnere som Guardian og Der Spiegel har måttet henvise til våre avsløringer.

Det er neppe noen overdrivelse å slå fast at det trolig aldri før har skjedd at et norsk nyhetsmedium så til de grader er blitt sitert i utenlandsk presse.

En analyse fra Google Trends av nyhetssøk etter ”Aftenposten” på GoogleNews, gir en liten ”jordskjelmåling” av det gjennomslag avisen har fått internasjonalt for Wikileaks-sakene.

Et søk på google.com/news etter ”aftenposten wikileaks” viser at det per 16. januar var laget 1528 sitatsaker, bare på engelsk, rundt vår avsløring om at israelske tollere ved grensen til Gaza krevde bestillinger fra en rekke amerikanske selskaper, som blant annet Coca Cola, for å slippe inn vareleveranser.

Nyheten om at Aftenposten hadde ”brutt Wikileaks’ monopol” og satt med alle de 251.287 dokumentene oppnådde ifølge GoogleNews 354 engelskspråklige sitatsaker. I tillegg henviser nyhetsmaskinen til over tusen artikler om samme tema på utallige andre språk.

Blant de andre avsløringene som vakte bred internasjonal oppsikt var:

- Etter dette raknet freden på Sri Lanka
- De skjuler spionsatellitter som miljøtiltak
- Fryktet for Canadas miljøimage
- Sri Lanka ville kjøpe våpen fra Iran og Nord-Korea
- Nye jagerfly vil koste 12 milliarder mer
- Ambassadør ville stanse Muhammed-tegninger
- Wikileaks: Israel har 100 bunkerknusere
- Israel forbereder seg på en ny storkrig
- «Fransk spionasje verre enn russisk og kinesisk»
- Kina ypper til stjernekrig
- Slik strupet Israel Gaza
- Hevder toppsjef rakk ned på eget satellittprosjekt
- Irans skjulte jakt på en atombombe
- Iran lurte USA trill rundt

I tillegg er et stort antall saker blitt fulgt opp i enkelte land der avsløringene har hatt regional interesse.

Organiseringen av arbeidet og metodebruk

Fra redaksjonsledelsens side ble det gitt romslige rammer for arbeidet med materialet. En kjernegruppe på over 30 journalister fra Aftenposten + Media Norge-avisene og Adresseavisen deltok. Vi mottok også hundrevis av forespørsler om samarbeid fra norske og utenlandske medier, noe som førte til enkelte samarbeidsprosjekter fra sak til sak.

Etter hvert inviterte vi til tett samarbeid med flere internasjonale redaksjoner: Politiken i Danmark, Svenska Dagbladet i Sverige, Die Welt i Tyskland, 20 Minutes i Frankrike, 20 Minutos i Spania, Postimees i Estland og NRC Handelsblad og TV-stasjonen RTL i Nederland, har per dags dato fått fri tilgang til å gjøre søk i databasen vår.

Men medarbeiderne deres må av datasikkerhetshensyn komme til Oslo og gjøre søkene. De må også fortløpende rapportere funnene sine til Aftenpostens reportasjeledelse, slik at vi kan vurdere felles publisering av saker.

På denne måten har Aftenposten fått utvidet sin Wikileaks-redaksjon til å gi et mer nordisk og europeisk perspektiv på dokumentene. Noen av publikasjonene som deltok i samarbeidet eies av vårt moderselskap Schibsted, mens andre er redaksjoner som ligner Aftenposten i kvalitet og profil eller har vært mangeårig samarbeidspartner med Aftenposten på utenriksstoff.

I starten var den kolossale mengden data vi hadde en sentral problemstilling. Dette gjorde at vi satset mye ressurser og tid på å utvikle søkemaskin (beskrevet i detalj over) og metoder for å søke i materiale. Dels ble dette gjort ved at ulike fagmedarbeidere ble koblet på, slik at de kunne søke etter treff på sine spesialområder.

Kort om søking i Cablegate-dokumentene

Søkingen i Wikileaks-dokumentene har i stor grad foregått på to måter:

- 1) Søking etter tematiske stikkord, navn etc.
- 2) Søking basert på geografiske områder
- 3) Søking på ”tags”, dvs spesielle institusjoner
- 4) Søking på klassifisering av dokumentene.

1. Søking etter tematiske stikkord, for eks Mullah Krekar (Najmuddin Faraj Ahmad), Norway, Stoltenberg, Stoere etc.

Denne søkemetoden begynte vi med fra første stund, og dette dannet grunnlag for mange av de første sakene til Aftenposten – særlig de med norsk vri. Det er umulig å anslå nøyaktig hvor mange tematiske søkeord vi har brukt, men de første dagene laget vi søkeordslister som til slutt ble på ca 80-90 navn – og som vi systematisk gikk gjennom.

Da Aftenposten fikk tilgang til hele materialet, ble antallet søkeord mye, mye lengre – og det ble i praksis umulig å holde oversikt over de ulike tematiske søkeordene. I stedet gikk vi over til å fordele temaer – og så måtte den enkelte journalist holde styr på hvilke søkeord vi brukte.

Fra første dag var det en viktig del av prosessen at journalistene som søkte i Wikileaks-databasen fortløpende diskuterte hvilke erfaringer vi gjorde oss med søkeord. Dette ble delvis gjort på fellesmøtene, men også i den regelmessige kontakten mellom medarbeiderne. Etter hvert ble det nærmest en uformell rutine at vi snakket sammen på tampen av hver arbeidsdag, hvor vi gikk runden for å diskutere ulike ideer som var kommet opp i løpet av dagen.

Et eksempel på et gullkantet søkeord vi oppdaget ganske tidlig – særlig kombinert med andre ”treffrike” søkeord - var søkeordet ”strictly protect”. Vi oppdaget fort at ambassadene og Secretary of State ofte satt inn dette uttrykket i parantes når man refererte til hvilke kilder som ambassadene la ekstra vekt på å beskytte. Ofte skyldtes dette at kildene kom med informasjon som var så sensitiv og problematisk at ambassadene ønsket å advare om at vedkommende måtte beskyttes.

Andre ganger kunne det være informanter – som rett og slett kunne være i livsfare dersom det ble kjent. I tillegg kom vi også over eksempler på aktører som åpenbart opererte i et grenseland, for eksempel flere av de norske embetsmennene som gikk bak regjeringen i sin dialog med amerikanerne, og utleverte til dels fortrolige opplysninger.

Vi hadde fortløpende også en diskusjon rundt hvordan søkefunksjonene kunne utbedres. Dette gjorde at søkefunksjonene ble utviklet underveis. Vår vurdering er at dette trolig var en av grunnene til at Aftenposten som en relativt liten avis sammenlignet med mange av våre konkurrenter, klarte å finne frem til mange interessante saker. Vi kjenner ikke i detalj til hvilke interne søkemekanismer de andre avisene utviklet, men mye tyder på at søkeverktøyene som ble utviklet internt i Aftenposten var blant de aller beste.

Et eksempel på en liten funksjon som var veldig nyttig – var muligheten til å legge inn kommentarer, og til raskt å sjekke om dokumentet var ”gammelt”, dvs at Wikileaks ikke allerede hadde publisert dokumentet. De første dagene skapte det stor frustrasjon at vi fant ganske mange saker som vi var sikre på var svært store – men som etter hvert viste seg å være tatt ut av samarbeidspartnerne til Wikileaks.

Vi fikk derfor utviklet to faste, automatiserte, anonymiserte søkefunksjoner som gjorde at vi umiddelbart med høy sikkerhet kunne finne ut om dokumentet vi snuste på var unikt. I en hverdag hvor vi scannet hundrevis av dokumenter, bidro dette til at vi ikke kastet bort unødig tid på spor som viste seg å være gått opp av andre.

2. Søking basert på geografiske områder, dvs hvor vi systematisk gikk gjennom alle dokumentene fra en spesiell avsender. For eks ambassaden i Oslo, ambassaden i Tel Aviv.

For en del prioriterte områder valgte vi å søke kronologisk gjennom det meste av dokumentasjonen – i hvert fall de høyest graderte dokumentene. Under første fase jobbet en av journalistene utelukkende med å gå kronologisk gjennom alle ”secret”, NOFORN og confidential-dokumentene til og fra Oslo-ambassaden.

Dette var grunnlaget for en rekke av de største oppslagene – fordi det viste seg at vi fant saker vi ikke hadde tenkt fantes. Slik sett illustrerer dette at i det finnes ingen enkel vei til de beste sakene i et så stort materiale. Man kommer ikke unna å måtte scanne enorme mengder dokumenter med åpne og nysgjerrige øyne. De søkeordene vi drodlet frem i starten var ofte altfor bundet av det ståstedet vi hadde i utgangspunktet.

Mange av de internasjonale sakene som Aftenposten fant og satt på dagsorden først – til tross for at store aviser som Guardian, New York Times og Der Spiegel hadde hatt tilgang til materialet – kom nettopp fra rene kronologiske søk.

Vi gikk også kronologi gjennom alle dokumentene fra ambassaden i Tel Aviv (Gaza-sakene, Midt-Østen m.m.), samt dokumentene fra Secretary of State.

3. Søking på ”tags”, dvs spesielle institusjoner, organer som står på mottager/avsender-listen.

Alle avdelingene i det amerikanske statsapparatet som inngikk i korrespondansen, var merket med ulike ”tags”. Dette er initialer/forkortelser for ulike byråer, etater, organer og komiteer i randsonen og utenfor det amerikanske utenriksdepartementet. ”Tagging” av dokumenter er viktig for at informasjonen fra ambassadene skal gå videre til de som trenger informasjonen raskt - og som inngår i saksbehandlingen.

I en ”mop-up”-fase av researchen, gjorde vi flere ganger søk på grupper av tags, for å se om de jobbet med de andre saker av samme type.

Dette søket gjorde vi for eksempel når vi lette etter dokumenter om den gigantiske pågående jakten fra USAs side på iranske forretningsfolk. Ved å søke på ”tag” kom vi over flere identiske saker – men hvor ulike selskaper var involvert.

4. Søking på de høyest klassifiserte dokumentene , secret/confidential/confidential, og koden NOFORM – dvs ”not for foreigners” - ikke for utlendinger.

Rent gjennomgående kombinerte vi som regel de fleste av de tre første søkemetodene for å plukke ut de hemmelige dokumentene. Dette var viktig for å gjøre antallet treff mer håndterbart - siden vi dermed raskt klarte å luke ut umiddelbart all informasjon som var åpen – og som regel basert på opplysninger fra medier og offentlige møter.

Det ble søkt over en bred front etter norske bedrifter og etter temaer i land der Norge var tungt inne som eksempelvis fredsmegler, bistandsyter eller hadde andre interesser.

Vi ba også leserne om hjelp, gjennom artikler der vi oppfordret til å sende inn søkeord vi skulle sjekke ut.

I noen grad gikk vi videre på søkeord som andre medier ba oss søke etter. Vi samarbeidet blant annet med TV 2 på en sak som gjaldt ulovlig amerikansk overvåkning av muslimer i Sveits. Denne saken granskes nå av sveitsiske justismyndigheter, på bakgrunn av TV 2-avsløringen i november, og vår oppfølger i januar 2011.

Om dokumentanalyse

Mange fokuserer på at Wikileaks er basert på ca 250.000 dokumenter. Men faktum er at det gir et litt for beskjedent bilde av hvor omfattende materiale vi snakker om. Selv om det er flere dokumenter som bare er på en side, så er det store flertallet av saker til dels ganske omfattende dokumenter. Trolig snakker vi om flere millioner sider i A4-format.

Som ledd i vår research på Irans atomprogram, gjorde vi for eksempel et søk på alle ”demarche”-dokumentene fra Secretary of State om Iran og atom. Da fikk vi ca 100 dokument-treff.

Når resultatet ble overført til Word i ni-punkts skrift utgjorde dette enkeltsøket om lag 500 tettpakkede Word-sider.

Mange av søkene er basert på Aftenpostens erfaring med søk i for eksempel de norske elektroniske postjournalene – som Aftenposten har svært lang erfaring med. Det var åpenbart en fordel å ha erfaring fra dokument-søk og analyse i den norske forvaltningen. Likheten mellom dokument-flommen i den norske forvaltningen og den amerikanske forvaltningen er nemlig slående:

- mange, lange dokumenter.
- påfallende mange kjedelige titler
- det mest interessante rent journalistisk kunne ofte ligge i en bisetning eller parantes.
- det er viktig å ikke godta ”byråkratens” vinkel, men prøve å se potensialet fra flere sider.
- bruk av byråkratiske og teknologiske ord – som du rett og slett må lære deg å forstå for at du i det hele tatt skal kunne se saken.

I motsetning til journalsøk, hadde vi imidlertid denne gang tilgang til ”hele” dokumenter. Det gjorde det ekstra viktig å ha bakgrunnsinformasjon og evne til å sette sakene i en sammenheng fra starten av – slik at klarte å forstå hva som var viktig.

Kildebruk og kildekritikk

Kildebruken og kildekritikk har vært en av de mest problematiske sidene ved arbeidet med Cablegate-dokumentene.

Informasjonen fra Cablegate er ensidig og gir ikke det fulle, sanne bildet. Det er amerikanske diplomaters formidling av samtaler og deres oppfatning av situasjoner som er beskrevet. Vi vet ikke hva som egentlig ble sagt eller hvordan andre parter opplevde de forhold som diplomatrapportene omtaler. I god journalistikk skal opplysninger som stammer fra bare én kilde, sjekkes med minst én annen kilde. Og de som utsettes for kritisk omtale, skal ha anledning til å svare for seg.

Utenriksdepartementet i USA var tidlig ute med en instruks til alle utenriksstasjoner om at ingen skulle kommentere de lekkede dokumentene.

Også andre nasjoner, deriblant norsk UD, bedrifter og andre som er blitt omtalt i dokumentene har inntatt denne ”hodet i sanden”-politikken.

Utenriksdepartementet har – i nesten en hver sammenheng hvor vi har tatt kontakt – nektet å kommentere innhold, og stilt spørsmål ved om det har noen som helst interesse hva lavtstående tjenestemenn ved en amerikansk ambassade mener.

I noen tilfeller har imidlertid utenriksminister Støre og flere av hans medarbeider uttalt seg om konkrete saker, i intervjuer eller i form av tilsvare gjennom leserinnlegg i Aftenposten.

Vi ser likevel en klar tendens de siste ukene til at en rekke berørte europeiske selskaper og myndigheter benytter seg av muligheten til samtidig imøtegåelse. Dette tror vi har sammenheng med det voldsomme internasjonale nyhetstrykket som det har blitt av enkelte sakene våre.

Noen eksempler på dette er Statoil, OHB-System's administrerende direktør Berry Smutny, det tyske romfartsbyrået DLR, det sveitsiske Justis- og Politidepartementet og det svenske selskapet ÅF Colenco, som alle har kommet med kommentarer til avsløringer vi har hatt.

Det er interessant å legge merke til at en del av reaksjonene fra myndighetshold på sakene som har kommet opp har vært relativt lik, enten vi snakker om Tunisias avgåtte diktator, statsminister Putin, ledelsen i det kinesiske kommunistpartiet, eller utenriksminister Jonas Gahr Støre og det norske Utenriksdepartementet.

Aftenposten har også fått kritikk fra enkelthold – fra Israels venner til venner av Iran – for at vi har vært ukritiske til USA ved å gjengi innholdet i ambassadedokumentene.

I denne metoderapporten er det helt umulig å gjengi alle kildediskusjonene vi har hatt, men her er noen momenter:

Vi skulle gjerne hatt flere kilder til en del av våre saker, særlig mange av sakene som er knyttet til norsk virkelighet. Det har vært et problem – og en svakhet – at så mange offisielle kanaler har vært systematisk lukket, enten vi snakker om norske embetsmenn og politikere, den amerikanske ambassaden eller amerikanske myndigheter. Dette førte til for eksempel til at vi i starten var forsiktig med å navngi en del embetsmenn som ga amerikanerne informasjon som var i grenseland – og trolig over grensen – i forhold til hvordan man skal forholde seg til en fremmed makt. I disse sakene var vi ekstra forsiktige med å bruke navn, inntil vi fikk snakke med de enkelte.

Samtidig er det grunn til å problematisere bagatelliseringen av de amerikanske dokumentene. Det er ikke tilfelle at offentlige uttalelser på pressekonferanser fra utenriksminister Jonas Gahr Støre har større troverdighet enn de fortrolige referatene fra USAs NATO-ambassadør om samtaler med den norske utenrikspolitikeren.

Aftenposten har fortløpende drevet en inngående kildekritikk av materiale, og det meste av det har vært kommunisert offentlig, både i artikler og i kommentarer. Det er ingen tvil om at det er systematiske huller i kablene. Uansett hvem det er som har lekket dokumentene opprinnelige, så har vedkommende ikke gitt ut alt:

- Materialet har ikke høyere nivå enn "secret", noe som utelukker mange svært viktige saker.
- Det er flere temaer som det er påfallende lite stoff om, blant annet krigen i Irak.

- I enkelte måneder i perioden mellom 2006 og mars 2010 er det svært lite korrespondanse, som ikke kan forklares med ferieavvikling eller manglende internasjonal aktivitet.
- Det er også forskjeller mellom ambassadene i mengden informasjon. Fra ambassaden i Oslo er det for eksempel mer enn tre ganger så mange dokumenter som fra ambassaden i København.

Dette kan tyde på at det er systematiske ”skjevheter” og tidsmessig hull i materialet som man ikke har oversikt over. Det er også andre ambassader som har påfallende lite korrespondanse – tatt i betraktning størrelse og viktighet.

Vi ønsker imidlertid ikke å gå veldig i detalj i dette, ikke minst fordi det kan brukes i en jakt etter kilder. Poenget er å slå fast at Aftenposten fra første stund har vært bevisst at det er systematiske begrensninger i materialet, og at det har ligget i bunn for vurderingene.

Disse kildebegrensningene rokker likevel ikke ved at dette er det mest unike kildetilfanget som Aftenposten noen gang har vært i besittelse av. Dokumentene er et oseaan av potensielle saker, og vil være uvurderlig journalistisk bakgrunnsinformasjon for Aftenpostens redaksjon i mange år fremover.

En viktig del av kildekritikken har blitt ivaretatt ved at journalister har vært håndplukket til å jobbe med temaer de hadde mye kunnskap om fra før, enten det dreier seg om Kina, terror og sikkerhet, satellitter, næringsliv, rakettforsvar, Midt-Østen og Russland.

Rent gjennomgående har Aftenposten innhentet ytterligere kilder til alle sakene – enten skriftlig eller muntlig. Vi følte selv at dette kunne vi ha gjort i enda større grad de første dagene, da tidspresset var ekstra stort og vi publiserte mye.

Et viktig moment er at kildevurderingen dessuten måtte gjøres fra sak til sak. Det er store forskjeller internt i materiale. Dokumentet som president Barack Obama fikk å lese på flyet før han reiste til Oslo for å motta fredsprisen har for eksempel en høyere grad av troverdighet, enn en enkeltdiplomats gjengivelse av en samtale med en hemmelig kilde.

Offisielle ”demarcher” til et annet land på vegne av utenriksminister Hillary Clinton er for eksempel ofte mer saklige, troverdige og dokumenterte, enn personlige utspill fra en enkeltambassadør. Vi prøvde derfor så ofte som mulig å klargjøre hvem kildene for dokumentene var, og hva som var sammenhengen. Dessuten ble slike trekk ved dokumentene alltid vurdert før vi tok stilling til hvor stor saken egentlig var.

Det viktigste kilde spørsmålet har knyttet seg til at vi har gjort nøye vurderinger av om materialet kunne sette enkeltmenneskers liv og helse i fare. Flere av søkene våre gjorde at vi systematisk kom over saker fra kilder som var ”strictly protect” – og som det var lett å forstå kunne være livsfarlige for enkeltmennesker.

I alle dokumentene som ble publisert, ble det lagt inn en ekstra rutine om at journalisten skulle vurdere sladding i hvert enkelt tilfelle. Vi har derfor sladdet flere navn, for eksempel på informanter til USAs ambassade i Kina.

I de første sakene var vi nok ekstra forsiktige. Flere av journalistene var nok i utgangspunktet veldig bekymret for å publisere dokumenter som kunne sette enkeltpersoners sikkerhet i fare. I ettertid kan vi se at vi kunne ha publisert flere dokumenter raskere.

Aftenposten fikk kritikk for at det i den tidlige fasen var flere av sakene hvor vi ikke fikk lagt ut selve originaldokumentet fra Wikileaks-databasen. En av forklaringene på dette var at det tok noen dager å få plass de ekstra publiseringsrutinene for å kunne legge ut selve originaldokumentet. Samtidig var det enkelte dokumenter vi ikke publiserte, rett og slett fordi vi ønsket å jobbe videre med saken før vi la ut alt.

Det er enkelte ”beskyttede” kilder vi ikke har sladdet, rett og slett fordi vi ikke har delt de amerikanske ambassadenes syn på ”beskyttelsesbehov”. Det gjelder for eksempel den tyske satellitt-produsenten OHB-Systems direktør Berry Smutny, som vi navnga som en kilde.

Hans uttalelser var så alvorlig at han åpenbart har fått store problemer i tyske medier i ettertid. Vi mente det var nødvendig å bruke hans navn for å kunne fortelle flere viktige historier, både om det tysk-amerikanske spionsatellittprogrammet, fransk industrispionasje og Galileo-overskridelsene.

Selve publiseringen av originaldokumentene var for øvrig en omfattende jobb, på toppen av de andre journalistiske arbeidet som måtte gjøres.

Enkelte saker – for eksempel saken om Irans jakt etter deler som kunne brukes til å utvikle en atombombe – omfattet publisering av 51 ulike dokumenter i en enkelt sak. Til denne saken mappet vi også alle dokumentene inn i et verdenskart, gjennom en avansert flash-animasjon på aftenposten.no: <http://www.aftenposten.no/nyheter/uriks/wikileaks/article3988304.ece>

Rent gjennomgående har omfanget, størrelsen og innholdet i flere av sakene utfordret rammene for en avis som Aftenposten – og de ville trolig utfordret rammene til et hvert medium.

Noen av de internasjonale sakene til Aftenposten, som har vært store i utlandet, fikk for eksempel ikke plass på førstesiden av vår egen avis. Og noen av de mest siterte sakene fikk ikke plass i papirutgaven. En av dem var saken om Coca Cola som avslørte israelsk korrupsjon.

Det som kanskje kan problematiseres mest etter rekken av avsløringer og saker som Aftenposten har hatt, er at vi rett og slett ikke har klart å følge opp alle sakene like godt. I skrivende stund er det flere saker som vi er nødt til å gå tilbake og løfte opp på nytt – og gjøre en bedre oppfølging.

Onsdagen to uker før jul – hvor både VG og Aftenposten konkurrerte beinhardt om å få ut spennende saker først, ble det for eksempel publisert en rekke til dels store saker som ikke har vært fulgt opp godt nok.

Et eksempel på det er Huseby-saken om flyttingen av den amerikanske ambassaden i Oslo og saken om embetsmenn som sladdet til amerikanerne, hvor det fortsatt er mange uløste spørsmål.

Aftenpostens interne evaluering har pekt på gjentatte ganger at vi er nødt til å samle opp trådene underveis, og at vi vil ha et ansvar for å følge opp de viktigste sakene som kanskje har druknet etter de første ukene. I historien lys er det ingen tvil om at dette vil kunne bli en

debatt knyttet til hele materialet – nemlig om mange store saker rett og slett har druknet fordi det har vært så mange saker på kort tid.

Denne kritikken må Aftenposten imidlertid også dele med store deler av norske medier. Rent gjennomgående har et samlet norsk pressekorps gjort lite eller ingenting for å følge opp de enkelte sakene vi har gravd opp, uten å referere innholdet i Aftenpostens artikler. Med unntak av debattprogrammer og avisledere, kan det virke som om de fleste mediene har kommet til at det ikke hadde noen hensikt å gå videre på sakene.

En annen kritikk som har vært diskutert i etterkant i Aftenposten, er om vi hadde for stort fokus på norske forhold. Det er ingen tvil om at journalistene de første ukene brukte mye tid og krefter på norske vrier, kanskje på bekostning av å løfte blikket mot store internasjonale saker. Derfor ble det bestemt at Aftenposten fra nyttår bevisst skulle heve blikket, og gå for de største temaene på den internasjonale dagsordenen.

Faren var å bli ”provinsiell” når man sitter på et slikt materiale, er naturligvis stor. Samtidig har det vært en stor fordel å jobbe med materialet innenfor Aftenpostens rammer, som tross alt prioriterer utenriksstoff langt høyere og bredere enn del fleste andre riksdekkende medier i Norge – og som har en stor stab og bred plattform å publisere internasjonale saker.

Arbeidet med søk, analyse og kategorisering av materialet har dessuten vist at også de store samarbeidspartnerne til Wikileaks, for eksempel Der Spiegel, New York Times og Guardian, også har vært overraskende ”nærsynte” i sine søk. Flere av sakene som de har valgt å slå opp, tyder på at de i stor grad har lent seg på å søke på nasjonale søkeord.

Det har aldri vært sett på som noe journalistisk, etisk dilemma at Aftenposten gjennom publiseringen har viderebragt ”tyvegods” fra den amerikanske utenriktstjenesten. Vi har forholdt til at denne lekkasjen, som en hvilken som helst lekkasje av et enkelt dokument eller et helt containerlass med dokumenter.

Aftenpostens frie stilling i forhold til Wikileaks gjorde at vi var alene om å publisere en stor del av de amerikanske dokumentene. Det var aldri på noe punkt tvil fra redaksjonsledelsens side rundt om vi skulle gjøre dette, eller ikke. Aftenposten betraktet tilgangen til databasen som et hvilket som helst journalistisk researchmateriale som faller oss i hende.

Spesielle erfaringer

Dette har uten tvil vært det største og mest omfattende graveprosjektet i Aftenposten-regi noensinne, når man ser på mengden informasjon redaksjonen har jobbet med og hvor mange personer som har vært involvert.

Det har satt organisasjonen på prøve, både researchmessig og analytisk, og ikke minst i forhold til koordinering mellom papir og nett når det gjelder publisering av saker og dokumenter.

Vår redaksjon har fått hundrevis av henvendelser fra utenlandske medier og journalister som har ønsket samarbeid og tilgang til Cablegate-dokumenter. Vi har valgt å samarbeide med et knippe Media-Norge-aviser, samt utenlandske Schibsted-aviser og noen strategiske samarbeidspartnere som vi har hatt tett kontakt med over mange år.

Dette samarbeidet har gitt oss mange nye og verdifulle perspektiver på dekningen vår.

Etter et forsøk på å hacke datamaskinen til nyhetsredaktør Ole Erik Almlid, ble det besluttet å endre passord for hver eneste gang en bruker ville logge seg inn. I en e-post som utga seg for å være fra en japansk TV-journalist som ønsket intervju om Wikileaks-jobbingen, fulgte det med en ”trojaner”, designet for å ta kontroll over nyhetsredaktørens pc.

Trojaneren var programmert til å sende informasjon fra hans pc til en server med ip-adresse i Singapore. Forsøket førte ikke til at noe informasjon kom på avveie.

Aftenpostens journalister har for øvrig mottatt et stort antall henvendelser fra hele verden etter våre artikler.

En av de mer uvanlige henvendelsene som gjorde inntrykk, var en 18 år gammel gutt fra Gaza som via Google Translate sendte en melding hvor han takket for sakene om Israels boikott av Gaza, og uttrykte stor bekymring. Den unge palestineren var overbevist om at Aftenpostens journalist hadde mistet jobben etter å ha publisert artikkelen.

Vi har fortsatt en lang liste med upubliserte saker som vi er sikre på vil vekke internasjonal oppmerksomhet. Arbeidet med å dekke den enorme informasjonsmengden vil derfor trolig fortsette i mange uker og måneder fremover.

Oslo 17. januar 2011

Jan Gunnar Furuly

Alf Endre Magnussen

Per Anders Johansen

Publisert mellom 14. desember 2010 og 16. januar 2011 (*):

Åpen for å ta imot USAs terrorfanger	 Aftenposten Morgen	14.12.2010
De rødgrønne provoserer USA	 Aftenposten Morgen	14.12.2010
Med amerikanske briller	 Aftenposten Morgen	14.12.2010
USA: Norges politikk truer våre nære bånd	 Aftenposten Morgen	14.12.2010
«Han tror han er smartere enn de fleste»	 Aftenposten Morgen	14.12.2010
Støre: - Et større bilde i Washington	 Aftenposten Morgen	14.12.2010
Amerikansk ambassadør: - Frp er vår beste venn	 Aftenposten	14.12.2010 18:37
Kritiserer norsk sololøp i Iran	 Aftenposten	14.12.2010 21:23
SV slår tilbake mot amerikansk kritikk	 Aftenposten	14.12.2010 23:06
Frykter ekstremister	 Aftenposten Morgen	15.12.2010
Radikal ekstaliban-minister	 Aftenposten Morgen	15.12.2010
Diplomat: PST innrømmet terrorsvikt	 Aftenposten Morgen	15.12.2010
Kina ville ha fredsprisen	 Aftenposten Morgen	15.12.2010
Norge får kjeft for svakt terrorarbeid	 Aftenposten Morgen	15.12.2010
Mener at Norge lar ekstremisme vokse	 Aftenposten Morgen	15.12.2010
Norge deltok i Tibet-forhandlinger	 Aftenposten Morgen	15.12.2010
USA: Vi har felles historie og felles verdier	 Aftenposten Morgen	15.12.2010
Sikkerhet og åpenhet	 Aftenposten Morgen	15.12.2010
Regjeringen jobber ikke for Krekar-garanti	 Aftenposten	15.12.2010 07:49
Ambassaden refser norsk integreringspolitikk	 Aftenposten	15.12.2010 11:34
USA førte alle bak lyset i ambassadesaken	 Aftenposten	15.12.2010 12:30
Ble ikke beskyttet mot leiemordere	 Aftenposten	15.12.2010 14:36
- Regjeringen driver dobbeltspill om Krekar	 Aftenposten	15.12.2010 15:57
Eks-ambassadøren: - Ikke riktig å kommentere	 Aftenposten	15.12.2010 15:59
Fylkesmann tilbød ambassadehjelp	 Aftenposten	15.12.2010 17:42
Støre er forundret over kritikken	 Aftenposten	15.12.2010 19:00
Slik jobbet USA for å få mullah Krekar til Jordan	 Aftenposten	15.12.2010 19:30
Utelukker ny Oslo-avtale	 Aftenposten	15.12.2010 21:02
Embedsmenn advarte mot topp-politikere	 Aftenposten Morgen	16.12.2010
Javel, statsråder	 Aftenposten Morgen	16.12.2010
Ytringenes pris	 Aftenposten Morgen	16.12.2010
Ba om Støres hjelp til å utsette ambassadedom	 Aftenposten Morgen	16.12.2010
Ble ikke beskyttet mot leiemordere	 Aftenposten Morgen	16.12.2010
USA ville ha Krekar til Jordan	 Aftenposten Morgen	16.12.2010
- Hadde dette skjedd til fordel for Russland, hadde vi kalt det noe annet	 Aftenposten	16.12.2010 11:14
Wikileaks: UD var vettskremt for Krekar-lekkasjer	 Aftenposten	16.12.2010 11:59
Wikileaks: Jagland støttet utplassering av Guantánamo-fanger	 Aftenposten	16.12.2010 16:50
- BP hadde utblåsning i Aserbajdsjan	 Aftenposten	16.12.2010 19:05

Vil ha ny ambassaderunde	 Aftenposten	16.12.2010 20:39
Dette skrev embetsmennene	 Aftenposten	16.12.2010 23:03
Bondevik: - Embetsmenn har gått for langt	 Aftenposten	16.12.2010 23:09
250 000 nye Wikileaks-dokumenter til Aftenposten	 Aftenposten Morgen	17.12.2010
USA: Norge mer nervøs for Russland	 Aftenposten Morgen	17.12.2010
To store og en liten	 Aftenposten Morgen	17.12.2010
Departementet skal undersøke påstandene	 Aftenposten Morgen	17.12.2010
USA ville bruke Amnesty i Guantánamo-press	 Aftenposten Morgen	17.12.2010
Ukjent Statoil-lekkasje	 Aftenposten Morgen	17.12.2010
- Mener Georgia hadde seg selv å takke	 Aftenposten	17.12.2010 10:32
Hardt ut mot StatoilHydro	 Aftenposten Morgen	18.12.2010
Mente terrormistenkte overførte 70 millioner	 Aftenposten Morgen	18.12.2010
Diplomatiets indiskrete sjarm	 Aftenposten Morgen	18.12.2010
Klaget på for flott norsk feltsykehus i Tsjad	 Aftenposten	18.12.2010 08:54
Etter dette raknet freden på Sri Lanka	 Aftenposten Morgen	19.12.2010
- Forsvarsministeren fikk overhaling av FN	 Aftenposten Morgen	19.12.2010
USA ville stoppe norsk lastebåt på vei til Iran	 Aftenposten	19.12.2010 15:03
«USA bør minne Norge på hvor landets sikkerhetsgaranti kommer fra»	 Aftenposten Morgen	20.12.2010
«Vi har fått bekreftelse på det vi visste»	 Aftenposten Morgen	20.12.2010
Hva mener du vi bør søke etter?	 Aftenposten	20.12.2010 13:55
USA ønsket norsk hjelp i Kaukasus	 Aftenposten	20.12.2010 21:31
Månelanding avblåst i 2008	 Aftenposten Morgen	21.12.2010
Solheim ville ikke opprøre russerne	 Aftenposten Morgen	21.12.2010
La treet leve på stor fot	 Aftenposten Morgen	21.12.2010
- Nord-Korea vil bryte sammen	 Aftenposten Morgen	21.12.2010
Dette leste Obama på flyet til Norge	 Aftenposten	21.12.2010 12:34
Kritisk til russisk milliardeventyr	 Aftenposten	21.12.2010 14:35
Toppmøte ble mageplask	 Aftenposten	21.12.2010 21:35
Fryktet for Canadas miljøimage	 Aftenposten Morgen	22.12.2010
Lund røpet hemmelig Iran-strategi	 Aftenposten	22.12.2010 13:56
- Oljesand-utvinningen har vært ute av kontroll	 Aftenposten	23.12.2010 00:08
- Kina-dialogen er død	 Aftenposten Morgen	23.12.2010
- Nå er det vi som ber om innsyn!	 Aftenposten	23.12.2010 13:36
Oljefondsjeften var skeptisk til de etiske reglene	 Aftenposten	23.12.2010 23:31
Ble etterforsket av UD	 Aftenposten Morgen	27.12.2010
Sri Lanka ville kjøpe våpen fra Iran og Nord-Korea	 Aftenposten Morgen	27.12.2010
Ville ikke ha Jagland som sjef	 Aftenposten	27.12.2010 11:45
Nye jagerfly vil koste 12 milliarder mer	 Aftenposten Morgen	28.12.2010

Ført bak lyset	 Aftenposten Aften	28.12.2010
Norge truet med å stoppe våpenkjøp	 Aftenposten	28.12.2010 19:16
Ambassadør ville stanse Muhammed-tegninger	 Aftenposten Morgen	29.12.2010
- En gal president	 Aftenposten Morgen	30.12.2010
- Statoil hadde falske samtaler med Iran	 Aftenposten Morgen	30.12.2010
Statoils offensiv overfor USA	 Aftenposten Morgen	31.12.2010
Kan spane på fire samtidig	 Aftenposten Morgen	02.01.2011
Wikileaks: Israel har 100 bunkerknusere	 Aftenposten Morgen	02.01.2011
Israel forbereder seg på en ny storkrig	 Aftenposten Morgen	02.01.2011
De skjuler spionsatellitter som miljøtiltak	 Aftenposten Morgen	03.01.2011
Åpenhetens makt og pris	 Aftenposten Morgen	03.01.2011
USA ville stoppe båtsalg	 Aftenposten Morgen	03.01.2011
- Norge er helt avhengig av å få informasjon fra disse satelittene	 Aftenposten	03.01.2011 23:00
«Fransk spionasje verre enn russisk og kinesisk»	 Aftenposten Morgen	04.01.2011
Kina ypper til stjernekrig	 Aftenposten Morgen	04.01.2011
- Ikke noe militært	 Aftenposten Morgen	04.01.2011
Norge godtok rakettskjold allerede i 2007	 Aftenposten Morgen	05.01.2011
Slik strupet Israel Gaza	 Aftenposten Morgen	05.01.2011
Påtvungne følelser	 Aftenposten Morgen	05.01.2011
Nytt materiale, gamle konklusjoner	 Aftenposten Morgen	05.01.2011
Regningen for rakettsforsvaret: 630 milliarder kroner på 12 år	 Aftenposten	05.01.2011 12:08
Coca-Cola avslørte korruperte israelske tollere	 Aftenposten	05.01.2011 20:17
Israel: Norge sviktet overfor Iran	 Aftenposten Morgen	06.01.2011
Fornøyd med vedtak om rakettskjold	 Aftenposten Morgen	06.01.2011
Wikileaks-dokumentene: Dine innspill, våre søkeresultater	 Aftenposten	06.01.2011 11:27
Fryktet OL-terror fra Norge	 Aftenposten	06.01.2011 12:11
Terrorforsker: - Ingen land er immune mot terrorister	 Aftenposten	06.01.2011 18:51
Førte Iran bak lyset	 Aftenposten Morgen	07.01.2011
Lund frykter korruperte russere	 Aftenposten Morgen	07.01.2011
- Uigurer i Norge planla OL-terror	 Aftenposten Morgen	07.01.2011
Kineserne væpner seg til tennene	 Aftenposten Morgen	07.01.2011
To muslimer parkerte bilen for å gå en tur. De ble mistenkt for å være terrorister	 Aftenposten Morgen	10.01.2011
Putin grep inn mot Telenor-salg	 Aftenposten Morgen	11.01.2011
Irak-invitt før Gulfkrigen	 Aftenposten Morgen	11.01.2011
Mener Røsjorde er inhabil	 Aftenposten Aften	11.01.2011
- Kan havne i en gråson	 Aftenposten Morgen	12.01.2011
- Bør erklære seg inhabil	 Aftenposten Aften	12.01.2011
Spår stille død for norsk hvalfangst	 Aftenposten	12.01.2011 14:01
Brukte Obama-besøk til å kritisere norsk hvalfangst	 Aftenposten	12.01.2011 14:01

Hevder han ble torturert	 Aftenposten	12.01.2011 19:06
Hevder toppsjef raket ned på eget satellittprosjekt	 Aftenposten Morgen	13.01.2011
Assange kritiserer kinesisk sensur	 Aftenposten Aften	13.01.2011
Uryddige RøsJORde	 Aftenposten Aften	13.01.2011
Lieberman «en av gutta»	 Aftenposten Morgen	13.01.2011
Satellittkostnader til himmels	 Aftenposten	13.01.2011 13:38
Et torturoffers bekjennelser	 Aftenposten Morgen	14.01.2011
Israel frykter at Tyrkia islamiseres	 Aftenposten Morgen	14.01.2011
Regjeringen sier ja til Galileo på Jan Mayen	 Aftenposten Morgen	14.01.2011
Rammer inn ondskapens paradoks	 Aftenposten Morgen	14.01.2011
Irans skjulte jakt på en atombombe	 Aftenposten Morgen	16.01.2011
Svigerfamilien avskydd for grådighet	 Aftenposten Morgen	16.01.2011
Tyskerne vil ha Galileo inn i NATO	 Aftenposten Morgen	16.01.2011
Har Wikileaks veltet sin første diktator?	 Aftenposten	15.01.2011 22:42
Iran in secret pursuit of nuclear bomb	 Aftenposten	16.01.2011 12:22
Iran lurte USA trill rundt	 Aftenposten	16.01.2011 15:55
Hemmelig svensk atomsamarbeid med Iran	 Aftenposten Morgen	14.01.2011

(*) Som det fremgår av listen er en rekke av disse sakene kun publisert på nett. De aller fleste av sakene som er publisert på papir, er også lagt ut på Aftenposten.no sammen med originale dokumenter fra Cablegate. Noen av dokumentene er delvis sladdet.